

Murim... ca mâine

Magda Isanos

E-asa de trist să cugeti ca-ntr-o zi,
poate chiar maine, pomii de pe-alee
acolo unde-i vezi or să mai stee
voiosi, în vreme ce vom putrezi.

Atâta soare, Doamne,-atâta soare
o să mai fie-n lume dupa noi;
cortegii de-anotimpuri si de ploi,
cu par din care siruie racoare...

Si iarba asta o să mai rasara,
iar luna tot asa o să se plece,
mirata, peste apa care trece-
noi singuri n-o să fim a doua oara.

Si-mi pare-asa ciudat ca se mai poate
gasi atata vreme pentru ura,
când viata e de-abia o picatura
intre minutu-acesta care bate

si celalalt - si-mi pare nenteles
si trist ca nu privim la cer mai des,
ca nu culegem flori si nu zambim,
noi, care-asa de repede murim.